Μαδιὰμ εἰς τὸν κοιτῶνά μου καὶ νὰ μὴν ἀφίσουν εἰμὴ μίαν μόνον κλίνην καὶ ἕνα λεπτὸν τάπητα, ἵνα μὴν ὑποπτεύωμαι ὅτι παχὺς τάπης δύναται νὰ κρύψῃ μηδενιστήν.

Τί βάσανο, ἔ; Σὺ, ἀναγνώστριά μου, μόλις σκέπτεσαι νὰ ρίψῃς ἓν βλέμμα κάτωθεν τῆς ῥοδοκλίνης σου, ἵνα μὴ τυχὸν ἕνεκα ἀφαιρέσεως εὑρεθῶ ἐκεῖ κάπου, γράφων ὕλην διὰ τὸ «Μὴ Χάνεσαι».

Ἐπὶ τέλους ἔπεσα. Διώκω δι' ἑνὸς αὐτοκρατορικοῦ οὐκαζίου ὅλας τὰς μαύρας ἰδέας ἐκ τοῦ ἐγκεφάλου μου καὶ *θέλω*, *ἀποφασίζω*, *διατάσσω* νὰ κοιμηθῶ. Πλήν.... κρ.... κρ.... ἡ ἀναθεματισμένη *καρτιόλα* — ἡ ὁμοιοκαταληξία της μόνον *μαρτιόλα* — τρίζει... Ὤπ! ὤπ! ἐγείρομαι. Ῥοκιτάνσκη! Πονιάσδσκη! Γρηγορώφ! Φιλοζοφώφ! Γορτσακώφ! φωνάζω ὅλους τοὺς σωματοφύλακάς μου, οἵτινες εἰσέρχονται εἰς τὸν κοιτῶνά μου μὲ τὰ ξίφη ἀνεσπασμένα καὶ τὰ ῥεβόλβερ εἰς τὴν ἀριστερὰν χεῖρα. Ἐγὼ ὁ αὐτοκράτωρ, ὁ παντοδύναμος, γυμνὸς, γελοῖος, καὶ τρέμων.

— Ἀκούσατε τίποτε, καμμίαν ἔκρηξιν; — Τοῖς λέγω.

— Ὄχι, Μεγαλειότατε.

— Οὔτ' ἐγώ.

Καὶ κατακλίνομαι.

Ἀκόμη ἓν τρίξιμο, ἀκόμη μίαν φορὰν κάτω ἀπὸ τὸ κρεββάτι μου, οἱ σωματοφύλακες μέσα, ἡ αὐτὴ σκηνὴ, γελοῖος τὸ δεύτερον, γελοῖος τὸ τρίτον.... Ἐπὶ τέλους κουράζομαι, ἐντρέπομαι, κολυμβῶ εἰς ἱδρῶτα, μὲ καταλαμβάνει ἀντὶ ὕπνου εἶδός τι ἀναισθησίας, εἶδος ζωϊκοῦ θανάτου καὶ ἡσυχάζω.

*
* *

Τὸ πρωΐ.... δὲν μπορῶ νὰ μείνω λεπτὸ μόνος. Νομίζω ὅ,τι δὲν ἔγινε τὴν νύκτα δυνατὸν νὰ γίνῃ τὴν ἡμέραν. Ὑποπτεύομαι τὸν κοιτῶνά μου· μεταβαίνω εἰς ἄλλο δωμάτιον νὰ ἐνδυθῶ· τὸ ὑποπτεύομαι καὶ αὐτὸ, ἀλλὰ βάζω τὸ πανταλόνι μου· καὶ μεταβαίνω εἰς τὴν ἀντίθετον πτέρυγα νὰ βάλω τὸ γελέκο μου· καταβαίνω ἀκόμη ἓν πάτωμα νὰ βάλω τὴν ῥεδεγκόταν μου καὶ τρέχω ὡς τὸ ὑπερῷον νὰ δέσω τὴν κραβάτα μου· καὶ ἐνίοτε, ἐὰν κατῴκουν ἄνθρωποι ἐπὶ τῶν στεγῶν, θὰ ἔβλεπαν τὸν αὐτοκράτορά των ἐκεῖ ἐπάνω νὰ νίπτηται, διότι πᾶσα ἐργασία ἥτις διαρκεῖ λεπτά τινα τῆς ὥρας, μὲ φοβίζει, μὲ καθιστᾷ τρελλὸν, νομίζω ὅτι θὰ τὴν διακόψῃ ἡ ἔκρηξις...

*
* *

Παίρνω τὸν καφέ μου. Εἶναι γλυκύτατος καὶ ὅμως μοῦ φαίνεται πικρότατος· τὸν παίρνω καθήμενος· νομίζω ὅτι δὲν θὰ προφθάσω νὰ σηκωθῶ ἂν συμβῇ ἡ ἔκρηξις· τὸν παίρνω ὀρθός· νομίζω ὅτι θὰ πετάξω· οἱ πόδες μου τρέμουν, ὁ καφὲς χύνεται καὶ ἔρχονται καὶ μὲ σκουπίζουν καὶ ἐπειδὴ τὸ παθαίνω συχνὰ, τῇ ἄλλαις μία Κυρία τῆς τιμῆς, ἥτις δὲν ξεύρω πῶς ἔλαβε τόσο θάρρος, μὲ ἠρώτα:

— Μεγαλειότατε, μήπως θέλετε καμμία σαλιάρα;

*
* *

Νὰ περιπατήσω!

Ποῦ; Ἐπὶ τῶν πεζοδρομίων; Φοβοῦμαι *μίνον*. Ἐπὶ τῶν ἱπποδρομίων; Ἐκεῖθεν διέρχονται οἱ σωλῆνες τοῦ ἀεριόφωτος. Φοβοῦμαι *μίνον*. Εἰς τὸ δάσος; Φοβοῦμαι πυροβολισμόν. Εἰς τοὺς κήπους μου; Ἐκεῖ δὲν ἀπεπειράθησαν νὰ μὲ δολοφονήσουν; Διὰ τοῦ σιδηροδρόμου; Ὤ! ἀκούω τ' ὄνομά του καὶ τουρτουρίζω. Οὔτε νεκρὸν νὰ μή με βάλουν μέσα. Ἐφ' ἁμάξης; Ἐκ τοῦ φόβου των περὶ τῆς ζωῆς μου οἱ δυστυχεῖς ἡνίοχοι τρέχουν ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ μοῦ κόπτεται ἡ ἀναπνοή. Νὰ παγοδρομήσω; Δὲν εἶμαι ἀσφαλὴς ἐπὶ σιδήρου βαίνων, θὰ εἶμαι ἐπὶ πάγου;

Καὶ ὅμως χθὲς ἔτι ἀνεγίνωσκον εἰς τὸ *Μεταξὺ κύλικος καὶ χειλέων* τοῦ Μυσσέ:

Un soldat qui va son chemin
Se moque du tonnerre,
Il tient son sabre d' une main
Et de l' autre son verre!

Ἐγὼ καὶ μὲ τὰ δυό μου χέρια κρατῶ τὴν καρδιά μου νὰ μὴ μοῦ φύγῃ.

Ἂν ἦτο δυνατὸν ἐναέριος νὰ περιπατῶ;

Εἷς Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἔδιδε τὸ Βασίλειόν του δι' ἕνα ἵππον.

Ἐγὼ δίδω τὴν αὐτοκρατορίαν μου δι' ἕνα ἀσφαλὲς ἀεροστατον, τοῦ ὁποίου τὸ μυστικὸν ἐγὼ νὰ κατέχω μόνος!

*
* *

Θέλετε νὰ μάθητε τὰ κατ' Ἀλέξανδρον καὶ τὸ φαγῆ του;

Ἀφ' ὅτου ἐδοκίμασαν οἱ ἀθεόφοβοι νὰ μὲ ἀνατινάξουν δειπνοῦντα, μὲ τὴν βοῦκαν σ' τὸ στόμα — tableau — τίς οἶδε! θὰ ἔμενε μετέωρος ἡ σιαγών μου κάπου! — ἄλλο tableau — ἐξέλιπε καὶ ἡ μόνη μου ἡδονὴ — ἡ ἡδονὴ τοῦ δείπνου. Ἤκουα ὅτι οἱ Τοῦρκοι σέβονται τὸ δεῖπνον καὶ ἐνόμιζα ὅτι οἱ μηδενισταὶ δὲν θὰ εἶναι χειρότεροι ἀπὸ Τούρκους! Τώρα; Δὲν τολμῶ νὰ καθήσω εἰς τὸ τραπέζι.

— Τὸ τραπέζι εἶνε ἕτοιμον.

— Δὲν θὰ φάγω ἀπόψε.

— Ἡ αὐτοκράτειρα σᾶς περιμένει.

— Εἶμαι ἀδιάθετος.

Ὅλα αὐτὰ σημαίνουν ὅτι ἔχω γεμίσει τῆς τσέπαις μου κρύα φαγητὰ, κάποτε καὶ ζεστὰ, φροῦτα, γλυκίσματα καὶ ὅπου εὑρεθῶ μοναχός μου, τσιμπῶ κάτι. Τὰ πανταλόνια μου κατήντησαν... Ἀλλάζω κάθε ὥρα. Ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ πράξω ἄλλως.

Τί νὰ σᾶς εἴπω περὶ τῶν συζυγικῶν μου καθηκόντων; Δὲν εἶμαι πλέον ἄνθρωπος. Δὲν εἶμαι πλέον ἀνήρ. Οὔτε δύναμαι νὰ ἐξακολουθήσω πλέον. Ἴσως ἄλλοτε συνεχίσω τὰς σημειώσεις μου.

*
* *

Λοιπὸν, μελαγχροινή μου;

Ἐὰν ἤμουν αὐτοκράτωρ, θὰ ἔστελνα κατὰ διαβόλου τὴν αὐτοκρατορίαν καὶ θὰ ἐγινόμην:

Χαλβαδζῆς.

Ἢ τοὐλάχιστον:

Πρωθυπουργὸς σ' τὴν Ἑλλάδα.

Καλεμπάν.

ΕΙΣ ΔΖΑΝΕΣ.

Ἀφ' ὅτου ὁ μελισταγὴς — τοὺς λόγους *μέλι* — *Τζάνες*
Λαλεῖ,
Τοὺς λόγους τοὺς μελισταγεῖς καλοῦσι *μελιτζάνες*
Πολλοί.